

Радой Ралин

Старецът и смъртта

Сякъл старец дърва в гората, натоварил ги на гръб и тръгнал да се катери нагоре към селото. Катери се и мисли, че иде зимата и трябва да потяга къщата, че трябва да вземе пенсията и да я разпредели на внуците, че трябва да прати колети на дъщерите и синовете, че много работи още трябва да свърши... Дотежал му товарът, докривяло му на стареца, че силите му отслабват и в отчаянието си, че отсега нататък нищо хубаво не го очаква, спрял на земята да си почине, потресло го от студената пръст, па току почнал да кълне:

– Ох, няма ли смъртта да дойде!

И смъртта веднага се озовала на повикването му.

– Е, какво, и на теб ли дотегна животът, старче?

Той се сепнал, че не му се мряло още, как ще му се мре, то клетвите са си ей тъй, само да се намираме на работа и да му мине гневът на човека, па съобразил отговора си и рекъл на смъртта:

– Ами, викам те, да ми повдигнеш товара.

– Така и предполагам – отговорила Смъртта. – Бъди спокоен, старче. Няма да те водя на оня свят. Че ако взема да откарвам такива като тебе, кой ще поддържа прираста на населението в тази страна?

КРАЙ

© Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация:

Радой Ралин, „Езопиада“, Български писател, С. 1987

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5910>]